

Maarten

op een doodlopend spoor

Maarten op een doodlopend spoor

Toon Hagenaar bij Bravenenbooks

Sander en het mysterieuze wapen
Sanderijn en het rode slijmspoor
Lange Harry en het spoor van de Dood
Pimpernel in de schaduw van het spoor

Eerste druk, september 2015
© Toon Hagenaar

Illustratie voorkant: Leon Calle
Kaart: Toon Hagenaar
Corrector: Marja van der Linden

ISBN: 9789402139075

Uitgeverij: Bravenewbooks.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welke niet strikt privé van aard is.

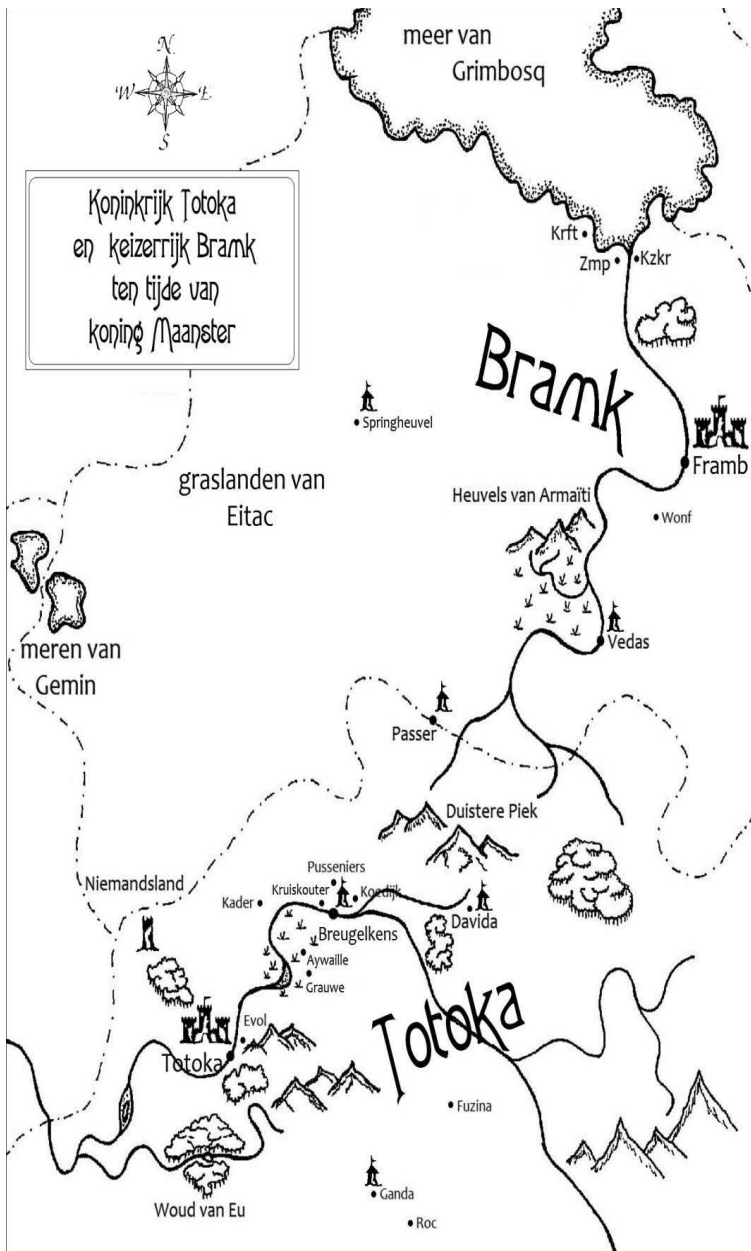
Maarten

op een doodlopend spoor

Toon Hagenaar

HET ZWARTE SPOOR BOEK 4

Alle stormen in het leven
komen vroeg of laat tot rust

Drakenoogeiland Auga

Op een eiland ver weg van de bewoonde wereld zit Lange Harry. Een plek waar hij niemand tegen kan komen in deze donkere tijd van het jaar. Niemand wilde hem naar de overkant varen, domweg omdat hij er niet om durfde te vragen, bang als hij was voor het contact met de buitenwereld. Hij wilde niet voor iemand verschijnen in zijn doodskleding. Mensen zouden zich dood kunnen schrikken, terwijl hij geen kwaad van zins is.

Dat alleen-zijn brengt hem naast de rust ook weer wat blijdschap, voor zover hij daarvan kan spreken. Want nu roert het vervelende wezen dat in hem huist zich minder, en dat alleen al doet hem glimlachen. Ook al is dat dan als een boer die kiespijn heeft. Als het al gebeurt, dan gebeurt dat weinig.

Terwijl hij door de landen zwierf, waren er meer kerven in zijn kerfstok gekomen. Daarnaast zit het voorval met Danny hem nog steeds niet lekker.

Zijn hoofd loopt over van vragen die hij graag beantwoord zou willen zien. Hier in deze uithoek van Terra vallen er weinig antwoorden te verwachten. Daarom is hij ernaartoe gegaan.

Of heeft het doodswezen hem hiernaartoe gevoerd?

Waarom hij zo ver moest gaan, is hem een raadsel.

Vragen stapelen zich op als een muur van losse stenen: niet stevig. Ieder moment kunnen ze omvallen. En zo is het ook met de antwoorden die hij zichzelf geeft. Geen ervan geeft hem voldoening, omdat hij niet weet of ze werkelijk het juiste antwoord zijn.

Hier ver in het noorden is het koud en guur. De eerste sneeuw heeft een wit laagje achtergelaten. Omdat Lange Harry niet weet wat te doen, loopt hij te ijsberen en zo voeren zijn voeten hem terug naar de plek waar hij aan land is gekomen.

Het was al enige tijd geleden dat hij dit pad in omgekeerde volgorde voor het eerst had afgelegd. Nu voert het hem terug naar die plek, en hoe verder hij komt, hoe vreemder de omgeving wordt. Her en der op het witte pad ziet hij zwarte vlekken. De oorsprong ervan ontgaat hem vooralsnog. Hoe meer hij de kust nadert, hoe dichter de vlekken bij elkaar liggen en hoe groter ze zijn.

‘Wat kan dit zijn?’ vraagt hij zich hardop af.

De stilte in het serene landschap wordt verbroken door een grijsmeeuw die krijsend opstijgt van het water bij de nadering van de lange man. Het zou een antwoord kunnen zijn op de vraag van de minstreel.

Vlak voor de aanlegplaats gekomen ziet hij dat de zwarte vlekken zich samengevoegd hebben tot een geheel. Het lijkt een paadje te zijn geworden. Als hij zijn hoofd opheft en het volgt, ziet hij dat het doorloopt over het water, zoals de zon die ondergaat vaak ook een baan van licht over de zee legt.

Dan legt hij een verband met zichzelf. Hij denkt terug aan een van de eerste keren dat hij zijn handen waste in water nadat het wezen in hem was gevaren. Het water kleurde zwart, en nu lijkt het of zijn gaan en staan over land of over water hetzelfde achtergelaten heeft.

Eigenlijk wil hij het niet zien.

Eigenlijk wil hij er zijn ogen voor sluiten.

Want als het hier loopt, loopt het dan ook over al de wegen die hij gegaan is?

Stel dat het zo is.

Wat heeft dat dan veroorzaakt in de landen waar hij doorheen is getrokken?

Hij wil er niet aan denken.

Maar dan roert het wezen in hem zich weer. De mond van Lange Harry gaat open zonder dat hij er zelf de opdracht toe gegeven heeft.

‘Ja, kijk maar goed! Jij hebt dit op je geweten. Je hebt nooit over je schouders gekeken naar wat er achter je gebeurde. Steeds ben je weggevlucht. Voor wat? Voor jezelf of voor wat er gebeurd is in Breugelkens? Weet dan dat dat slechts maar een klein onderdeelje van het grote geheel was. Dit zwarte spoor waar jij de basis voor gelegd hebt, loopt inderdaad door de rijken van Totoka. Het begint bij Breugelkens en loopt tot hier. Zo. Nu is tenminste een van je vele vragen beantwoord. Veel van wat je bedacht hebt als antwoord op al je vragen is misschien fout geweest, maar het laatste wat je gedacht hebt was goed.’

... maar ik heb dit nooit gewild...

‘Dat weten alleen jij en ik. Maar wie verder nog? Hoe stom kun je zijn om de benen te nemen. Als je voor een probleem komt te staan, kun je dat beter gelijk oplossen in plaats van dit je gehele leven bij je te dragen alsof het iets is dat je liefhebt. Je hebt er zelf voor gezorgd dat je de schuld in de schoenen geschoven kreeg. En gezien jouw maat, kan er heel wat in.’

... houd op – ik wil niets meer horen...

‘Maar al je vragen dan! Moeten die onbeantwoord blijven?’

... liever dat dan dat ik antwoorden krijg waardoor ik me nog schuldiger ga voelen...

‘Ik laat je met rust. Geniet er dan maar op jouw manier van. Geniet van je onwetendheid. Want als je de waarheid zou horen, wil je nooit meer weg van hier.’

... laat me dan achter – verdwijn – verdwijn uit mijn leven...

‘Was alles maar zo gemakkelijk.’

... ga – ga alsjeblieft – ik heb genoeg gehoord...

‘Ik ga, omdat je me zo goed geholpen hebt. Maar weet dat ik nooit ver weg zal zijn.’

Nu er geen levend wezen in de buurt is en de Dood hem ook verlaten heeft, schraapt Lange Harry zijn keel om een lied in te zetten.

Ineens is zijn stem weer terug.

‘Bezing de Dood,’ zegt de grafstem van de dood die inderdaad nog niet ver weg is.

‘Nee,’ antwoordt de minstreel fel terug, nu hij merkt dat zijn eigen stem weer zijn oren vult. ‘Het leven moet bezongen worden. De Dood is voorbij. Wat zal ik zingen over dat wat niet meer is? Dat stemt niet vrolijk, en nu je mij hier gebracht hebt in dit koud en verlaten land wil ik alleen het leven bezingen.’

Zonder nog verder aandacht te schenken aan datgene wat dood aanvoelt, verheft Lange Harry zijn stem en hij begint uit volle borst te zingen. Maar al doende merkt hij dat zijn stem de kracht mist die die altijd gehad heeft. Ondanks dat laat hij zich er niet door leiden en maakt hij zijn lied af.

... ik zal mijn stem weer moeten trainen – en daar – daar heb ik alle tijd voor...

Wachter Der Tijden

Dat wat ooit een verre reis leek, is nu bijna ten einde. In de verte wordt de planeet Terra – of voor sommigen beter bekend onder de naam Arret – groter en groter. Zijn het weken of slechts dagen die haar scheiden van de wereld waar ze ooit een heel prettig leven heeft geleid?

Gedachten aan lang vervlogen tijden lijken weer samen te vloeien als twee rivieren, en komen nu bijeen bij het eindpunt dat steeds meer in zicht komt. Maar hiermee komen er ook herinneringen boven die samenhangen met Ajste Ol en Drasirg El. Prettige herinneringen die overschaduwd worden door minder aangename. Want ze waren niet alleen geweest. Er was nog een stoorzender, en die heeft toen alles verknald.

... goed dat we hem opgesloten hebben toentertijd – hoe had Arret eruitgezien als we dat niet gedaan hadden – ik moet er niet aan denken – en toch zal het moeten – iets heeft hem wakker gemaakt – zoveel is wel duidelijk – zijn duistere krachten zijn weer gewekt...

Bij deze laatste gedachte trekt er een siddering door haar lange, slangachtige lichaam. Aan alles is te merken dat die vierde geen roemloze dood is gestorven. Het vreemdste in dit alles is wel, dat hij ooit een van hen was geweest. Aangesteld als een van de vier wachters der tijden.

... wat ben je onrustig...

‘Wie issss er onrustsstig. Er kunnen er veel ssszijn die onrustsstig ssszijn, maar ik ben het niet...

... maar je kronkelt sssso ongedurig...

Dit keer doet de tweede stem haar na en dat vindt ZIJ niet echt prettig.

‘Hou daar onmiddellijk mee op! Je bent niet ssssoalssss ik ben. Je hoeft me heussss niet na te doen. Ik heb je aanweesssigheid al te lang geduld in mijn hersssenpan. Ik ssssal je binnen nu en enkele dagen laten verssstommen.’

... hopelijk niet voordat je gedaan hebt wat je doen moest...

‘Sssso, en wat moessst ik dan doen volgenssss jou?’

... HET redden...

‘Wat issss dat dan? Wat issss HET volgenssss jou?’

Maar er komt geen antwoord meer. De tweede stem is

verstomd of kronkelt in het hoofd van ZIJ op zoek naar een antwoord dat in de gedachten van het grote beest rondspeelt. Maar als de tweede stem daar werkelijk naar op zoek zou zijn, dan vindt hij niets op dit moment. Dit omdat het grote wezen al haar energie richt op haar thuiskomst, maar meer nog over hoe ZIJ het daar zal aantreffen.

Grootste

De dag nadat de vleurhonden zijn teruggekomen om ridder Pimpernel op te sporen, komt Yonn niet opdagen in de ziekenzaal. Hofarts Jakkas stuurt Marga eropuit om na te vragen of de gewonde man al gezien is in het kasteel. Schildwacht Felix weet te vertellen dat hij nog niet in de ridderzaal geweest is.

‘Zal ik met je meelopen? Ik weet in welke vertrekken hij woont.’

Marga aanvaardt dit aanbod met graagte, want ze vindt het geen prettig idee om de vertrekken van Yonn alleen binnen te gaan.

Bij de kamer aangekomen, bonkt Felix hard op de deur. Er komt geen reactie. Hierop besluit de schildwacht om het vertrek binnen te gaan, nadat hij nogmaals hard op de deur gebonkt heeft en er geen enkele reactie kwam. Marga volgt hem op de hielen.

Ze treffen de man geheel gekleed aan op zijn bed. Zijn voorhoofd is bezweet en hij reageert niet op hun aanwezigheid.

Marga legt haar hand op het hoofd en constateert dat hij hoge koorts heeft. Yonn mompelt wat. Gelijk hierna stuurt ze Felix weg om hofarts Jakkas te waarschuwen. Wanneer die hoort hoe Yonn eraan toe is, gaat hij terstond met de schildwacht mee, zijn werk overdragend aan andere verzorgenden in de ziekenzaal. Bij aankomst in het vertrek ruikt Jakkas al dat het niet goed is met de wond.

‘Heb je niks geroken, Marga?’

‘Jawel. Dat verdween naar de achtergrond op het moment dat we hem vonden, en we zagen hoe slecht hij eraan toe was.’

De hofarts knikt zuinigjes. Hij bevoelt het voorhoofd en stelt hetzelfde vast als Marga. Voorzichtig trekken ze de bovenkleding van Yonn uit. Dit zorgt ervoor dat hij wat bij kennis komt, maar niet lang, want hij zakt weer weg in een delirium.

Wanneer de hofarts het verband verwijdert, kijkt hij in het geheel niet tevreden. De wond is gezwollen en rood. Dat waar hij bang voor was, is inderdaad gebeurd. De ontstoken wond is geïnfecteerd geraakt. Hij overweegt wat hij moet doen en waar, want het wondvocht zal hij moeten laten afvloeien om erger te voorkomen.

Even twijfelt hij. Jakkas weet uit vroegere ervaringen, tijdens en na vele veldslagen, wat de gevolgen voor de patiënt kunnen zijn.

Hij laat Yonn overbrengen naar de ziekenzaal waar hij hem verder kan behandelen, want hij heeft hier niet de juiste hulpmiddelen tot zijn beschikking. Schildwacht Felix wordt er weer op uitgestuurd. Dit keer om uit de ziekenzaal een draagbaar te halen en met nog een andere schildwacht terug te keren.

... dit alles had voorkomen kunnen worden als hij niet zo ongedurig was geweest – maar hoe houd je iemand vast – hij wilde echter geen minuut langer in de ziekenzaal verblijven dan hij zelf nodig vond – nu heeft hij geen andere keus...

Felix keert snel terug met de draagbaar en een schildwacht. Samen leggen ze de gewonde man er voorzichtig op. Ze sjoeren hem vast, omdat ze verschillende trappen op en af moeten voordat ze de ziekenzaal bereiken. Daar aangekomen wordt Yonn voorzichtig op een leeg bed gelegd. Hij kermt het uit van de pijn, zonder zich er bewust van te zijn. Het zweet staat opnieuw op zijn voorhoofd, dat door Marga wordt gebet, terwijl hofarts Jakkas de wond nauwkeurig onderzoekt. Het zal dagen, misschien wel weken duren voordat Yonn weer op de been zal zijn. Jakkas ziet er nu al tegenop dat hij moet zorgen dat de gewonde man het bed zal houden.

Nogmaals stuurt Jakkas Felix erop uit. Hij heeft schoon water nodig om de wond uit te wassen. Hij heeft nog wel wat, maar dat is veel te weinig. Felix zal naar de put op de binnenplaats moeten om daar het schone water op te vangen in een kruik en het terug te brengen naar Marga. Zij zal het water koken, om het te desinfecteren.

Met het aanwezige water wast de hofarts de wond zo goed als het gaat schoon. Dan maakt hij een kompres klaar van schoon water met mieriksworteltinctuur. Die tinctuur is ter bevordering van de doorbloeding en gaat de vorming van wild vlees tegen, al zal het wat dat laatste betreft weinig effect hebben, omdat de wond al erg gerafeld is. De hofarts verwijdert de loshangende rafels uiterst voorzichtig.

Na de behandeling bevoelt hij het voorhoofd opnieuw, mede omdat er af en toe een rilling door Yonns lichaam gaat. Het is net of de gewonde man het koud heeft. Heel even vraagt Jakkas zich af of de man het zal redden. Hij zal een zeer sterk gestel moeten hebben, wil hij dit overleven. Het zal veel van zijn verpleegsters vragen om hem dag in, dag uit te verzorgen, want de hofarts wil dat hij vierentwintig uur per dag in de gaten wordt gehouden. Ook moeten ze ervoor zorgen dat Yonn voldoende vocht en eten naar binnen krijgt. Daarom stuurt Jakkas Marga naar de grote

keuken om opdracht te geven aan Esther, de kokkin van het kasteel, om een sterke bouillon te trekken met verschillende kruiden erin. Dat zal helpen om Yonn te laten aansterken.

Marga keert vlug terug. Toevallig had Esther nog een stevige bouillon staan, getrokken van rundvlees. Met veel moeite wordt Yonn overeind geholpen zodat hij rechtop zit. Felix helpt haar hierbij. Met een kleine lepel dient het verpleegstertje Yonn de bouillon toe. Het meeste sijpelt weg langs zijn mondhoeken.

Yonn wordt iets verder naar achteren gelegd zodat de bouillon meer in zijn keelgat glijdt. Marga weet te voorkomen dat de man niet stikt. Om het uur dient ze wat van de sterke bouillon toe. Yonn verslikt zich af en toe en dan volgt er een hoestaanval. Wanneer dit gebeurt, helpt Marga hem vlug overeind. Tussendoor komt Jakkas langs om te kijken hoe het met de patiënt gaat. De koorts blijft en de man heeft veel koude rillingen. Marga bet iedere keer het voorhoofd als dit erg bezweet is. Tegen de avond lost Alijda haar af. Marga is hier erg blij mee. Vermoeid verlaat ze de ziekenzaal.

Ook de opvolgster van Marga dient ieder uur de bouillon toe. Midden in de nacht gaat de ademhaling van Yonn zwaarder. Alijda werkt al jaren in de ziekenzaal en kent dit verschijnsel bij zieke mensen. Vaak krijgen ze dan ook koortsdromen. In plaats van naar andere patiënten te gaan blijft ze in de buurt van Yonn.

Alijda is nieuwsgierig. Dat is ze altijd geweest. Vooral naar wat er binnen de kasteelmuren gebeurt. Ze zal dan ook niet schromen om mensen af te luisteren in de hoop iets op te vangen van de roddels die ze nog niet wist. Ook bij de bedlegerige man is ze nieuwsgierig. Hoe erg de andere patiënten er soms ook aan toe zijn, niets kan haar weerhouden. Ze laat er alles voor staan. Het is ook net of ze er oren naar heeft. De kleinste of geringste lasterpraat komt haar altijd ten gehore. Ze bet het voorhoofd van Yonn terwijl dat niet bezweet is, wachtend op de ijlkoortsen.

... wie weet laat hij wat los...

Zij zal dan waarschijnlijk de eerste zijn die het weet, waardoor ze het kan rondbazuinen. Want met roddels gaat het net zoals de kringen in een plas met water: ze groeien uit tot een steeds groter verhaal, en dat levert weer stof op voor het volgende.

De gewonde man is zich van niets bewust. Hij kermt wat en gooit zijn hoofd heen en weer. Dan volgt er een woord, net als Alijda opstaat en haar stoel naar achteren schuift over de stenen vloer. Door dat geluid heeft ze het niet kunnen verstaan. Ze scheldt zichzelf uit, maar niet voor lang, want er volgt spoedig

weer een woord.

‘Grootste...’

Alijda houdt haar adem in, want nu wil ze niets meer missen.

‘Grootste, grootste! Ik ben...’

Ze hangt aan zijn lippen, wachtend op het volgende woord. Ze voelt de spierspanning in haar knieholtes toenemen vanwege het voorover gebukt staan, maar ze houdt vol.

‘Ik ben de...’

Het laatste woord gaat over in een hoestaanval. De spanning in Yonn neemt toe. Het is net of hij de dingen die hij voor zich ziet in zijn ijdromen werkelijk meemaakt. Hij gooit zijn hoofd wild heen en weer. Hij balt zijn handen. Hij schopt met zijn voeten. Alijda probeert hem te kalmeren door hem woordjes toe te fluisteren. Woordjes die inhouden dat het allemaal goed zal komen.

‘Rustig maar, jongen. Rustig maar! Het komt allemaal goed.’

Het toefluisteren helpt. Dan gaat ze over op een andere tactiek.

‘Vertel maar wat je bezighoudt. Vertel het maar. Deel het maar met me.’

Ze hoopt dat Yonn zichzelf zal verspreken.

Yonn vertelt echter niets. De koorts lijkt te zakken. De droom lijkt weg te ijlen door de kasteelgangen en laat hem bezweet achter. Alijda staat er wat ontredderd bij.

Evaark Al

Zadia had al een hele tijd niets meer vernomen van Yonn, maar ze had wel onthouden dat hij erg gecharmeerd was geweest van een wezen. In het begin was dat minder, maar de laatste keren dat hij erover vertelde, hadden zijn ogen een eigen taal gesproken en die taal verstond zij ook. Dus ging ze op zoek naar het vuur, want waar rook is, is vuur en dat had ze nodig om zich aan te warmen.

Op een dag gaat ze op weg in de richting die Yonn zich slechts één keer heeft laten ontvallen. Dat was niet de bedoeling geweest, maar wat hem ontviel, was toen niet tegen dovevrouwsoren gezegd. Bij de ruïne aangekomen hoort ze echter niets. Als een kat sluipt ze verder, net of ze haar prooi al in het vizier heeft.

Ver is ze nog niet gekomen wanneer een zwaar klinkende stem van zich laat horen.

‘Waar is die slapjanus? Waarom is hij iedere keer te laat of komt hij niet als ik hem het hardst nodig heb?’

Hoewel ze in eerste instantie terugdeinst van de hardheid in de stem, schrikt het haar niet af. Integendeel, de wonderlijke stem heeft haar innerlijk vuur al aangewakkerd. Terwijl ze loopt tussen de vervallen ruimtes dringt er een penetrante geur haar neusgaten binnen. Een geur die nog het meest doet denken aan dode kadavers die te lang bovengronds hebben gelegen. Eenieder zou erdoor afgeschrikt worden, maar dat geldt niet voor Zadia.

Ze dwaalt verder door de vele gangen, op zoek naar de kamer waar de persoon zich moet bevinden die zo-even zijn stem nog verheven heeft. Zadia merkt op dat de ruïne een waar doolhof is, mede omdat de meeste gangen half ingestort zijn en het hierdoor lastiger is om in een rechte lijn te gaan. Daarnet was er nog houvast vanwege de stem die zich door de vele ruimtes verspreidde. Maar nu die weggevallen is, moet ze op haar intuïtie verdergaan.

In de donkere krochten die dit oude paleis rijk is, loopt ze zonder haperen verder. De verhalen van Yonn hebben haar tot hier gebracht. Nu wil ze deze persoon met eigen ogen zien.

... wie weet wat ik voor hem kan betekenen...

Zo had ze het ook gehoopt met Yonn. Dat hij iets voor haar kon betekenen of andersom. Maar dat was allemaal anders verlopen. Nu is haar hoop weer opgelaaid als een pas opgerakeld

vuur, en als dat brandt, wil ze niet dat het weer inzakt, dus voedt ze het met gedachten die alles groter maken dan het werkelijk is.

Het is een kruip-door-sluip-door-avontuur geworden om te komen waar ze naartoe wil. Wanneer het allemaal langer duurt dan ze wil, borrelt er in haar buik een lach omhoog. Net op tijd weet ze het geluid ervan te doseren en lacht ze in zichzelf. Want ze weet: hoe langer de zoektocht duurt, hoe groter het genot dat ze ervan heeft. Dat was vroeger al zo en dat is nog steeds zo. Dus doet ze er nu misschien ook wel langer over dan werkelijk nodig is. Net als een dier dat haar prooi niet gelijk doodt, maar ermee blijft spelen.

Uiteindelijk komt er een eind aan. De prooi gaat dood, en zo eindigt ook de zoektocht van Zadia en komt ze terecht in de kamer die Yonn al meerdere keren vanbinnen gezien heeft, maar waarvan hij nooit geweten heeft hoe hij deze de eerste keren binnengekomen is.

‘En wie ben jij dan wel?’

Dezelfde stem, hetzelfde timbre en dito effect op de oude stenen die door het gedonder weer wat specie loslaten, dat als een zachte meiregen naar beneden valt.

‘Ik ben Zadia, uw nederige dienaress.’

De heks doet niet voor niets zo onderdanig, want ze heeft in haar leventje geleerd dat er op die manier deuren opengaan die anders gesloten waren gebleven.

‘Dienaress! Wie zegt dat je me mag dienen?’

‘Niemand heeft het daarover gehad, uwe luchtbare. Maar misschien heb ik kennis waar u weet van moet hebben.’

‘Ik heb je kennis niet nodig. Ik weet namelijk alles al.’

‘O,’ zegt Zadia. ‘Waarschijnlijk heb ik me dan vergist. Neem me niet kwalijk dat ik dan ben doorgedrongen in uw Rijk. Ik zal mijn voeten van uw grond verwijderen. Wilt u ook nog dat ik mijn voetsporen wegveeg?’

‘Blijf!’

De stem van La Kraave klinkt nu minder hard, maar toch weet hij nog gruis uit de zoldering los te maken.

Zadia heeft ondertussen rond kunnen kijken. Aan de wand branden twee fakkels, die samen met twee kaarsen op tafel de gehele ruimte verlichten. Dit moment zal de heks lang bijblijven.

Maar haar niet alleen.

La Kraave heeft het steeds voor elkaar gekregen om zijn ware gezicht te verbergen als Yonn in deze kamer was. Nu zit hij zonder opsmuk, zonder masker. Geheel zichzelf. Hij draait zijn

gezicht langzaam haar kant uit.

‘Jij!’ schreeuwt Zadia.

Haar stem klinkt meerdere tonen hoger.

Is het van verbazing of van ontzetting?

Als in een reflex valt ze op haar knieën alsof ze in aanbidding gaat. Dan buigt ze eenmaal diep voorover, en als ze zo ligt, beseft ze pas waar ze mee bezig is. Verward staat ze op, ze klopt het vuil van haar knieën en wil doen of er niets gebeurd is

La Kraave heeft echter alles nauwlettend gevolgd. Hem ontgaat inderdaad niets.

‘Je kent mij!’

Het klinkt niet als een vraag. Bewust laat hij een stilte vallen, wat haar nog onzekerder maakt.

‘Ik ken u niet,’ zegt ze te snel. Ze kan het puntje van haar tong wel afbijten.

‘Zo,’ gaat La Kraave verder.

Weer laat hij een stilte vallen, die voor hem voelt als genoegdoening, maar door Zadia als pijnlijk wordt ervaren.

‘Je kent me wel en ook weer niet. Hoe bijzonder.’

Stilte.

Zijn ogen nemen de hare op, en zo ziet hij dat die van Zadia de zijne slechts even aankijken, om ze daarna op iets anders te richten.

‘Moet ik je helpen?’

De daarnet nog bulderende stem draagt nu iets lichts in zich. De heks doet niets. Ze kan niet ja knikken om te bevestigen dat ze hem kent, maar wil ook niet nee schudden om alles te ontkennen. Haar hoofd stroomt vol met gedachten over vroeger. Nog even en dan stromen de gedachten als woorden naar buiten. Ze moet ze tegenhouden. Maar de gedachten keren steeds terug naar eertijds, toen ze nog diep in het zuiden woonde en nog onder haar eigen volk verkeerde. Daar was een afbeelding van deze man geweest. Ze weet het zeker. Koortsachtig zoekt ze tussen wat haar invalt naar de juiste naam.

‘Je bent ineens zo stil. Kom, zeg eens wat? Verbreek je stilzwijgen. Het is zo lang geleden dat ik een vrouwenstem hoorde.’

Twijfel slaat toe.

... was dit wel zo’n goed idee om hiernaartoe te komen...

De man staat op. Hij loopt rond de tafel naar de plek waar Zadia nog steeds staat, nadat ze zich omhoog geworsteld had na haar knieval. Ze wil niet dat hij haar aanraakt, want ze weet dat ze

dan verloren is. Dat ze dan alles zal doen wat hij van haar wil. Zo had ze het niet gepland. Zo wilde ze niet dat het zou lopen. Voor de tweede keer heeft ze zich in de laatste jaren in deze contreien in een man vergist, en bleek die toch sterker te zijn dan zij was. En dat alles bij elkaar is behoorlijk frustrerend.

... hoe kan deze man zoveel lijken op een bepaalde beeltenis – een beeltenis van vroeger – is hij dezelfde – dat kan toch gewoon niet...

Terwijl Zadia een gevecht voert met zichzelf, heeft ze niet opgemerkt dat de man haar dicht genaderd is. Hij hoeft nu slechts zijn hand uit te steken, dan kan hij haar haren beroeren. Maar dat doet hij niet. In plaats daarvan zet hij nog een kleine stap.

Het is de zware ademhaling die haar doet opkijken.

‘Laat me meedelen in je gedachten,’ zegt hij zacht.

Zacht fluistert ze: ‘Il Evaark.’

‘Bijna goed. Het is Evaark Al, maar die vergissing werd vroeger vaker gemaakt dan nu.’

Dan pas beseft ze wat ze gezegd heeft.

‘Nee!’ schreeuwt ze wild om zich heen slaand. ‘Zeg dat het niet waar is. Dat kan gewoonweg niet! Jij kunt hem niet zijn. Hij is immers allang dood.’

‘Dood? Springlevend, bedoel je. Bekijk me maar eens goed. Maar ik wil iets van je weten. Hoe ken je mijn naam?’

‘H-het w-was een g-gokje.’

‘Een behoorlijk goede gok. Je zat er slechts een klinker naast.’

Nu neemt hij haar pas goed in zich op en bekijkt hij haar nog beter. Hij strekt zijn hand uit en strijkt zacht met zijn hand over haar ravenzwarte haar. Ze kijkt op, en op dat moment ziet hij haar gebroken neus als die van een havik, en ook de wijze waarop ze sprak dringt nu pas tot hem door.

‘Je komt niet van hier.’

Het is een constatering die niet te weerleggen valt.

‘Je komt uit het zuiden. Je komt uit een zeer warm land.’

Heel eventjes lichten haar ogen op, en ook dat ontgaat hem niet.

‘Ik heb het goed. Je komt inderdaad uit het zuiden. Je huid is al een lange tijd niet meer door de zon aangeraakt. Daarom zag ik het niet zo snel.’

Nu kan ze geen verstopperkje meer spelen, hoe graag ze dit ook zou willen. Hij heeft haar ontmaskerd.

... ook dat nog – ik wilde de sterkste zijn – nu ben ik nog in zijn ban geraakt – hoe kan ik die verbreken...

Maar lang duurt de stilte van haar gedachten niet, want hij

neemt weer het woord en stelt zijn volgende vraag, waarvan ze weet dat hij niet zal dulden dat ze een ontwijkend antwoord geeft. Ook liegen kan ze niet, want ook dat zal hij in zijn onfeilbaarheid gelijk doorhebben.

‘Hoe ben je hier verzeild geraakt?’

Ze geeft antwoord, waar weer een vraag op volgt. De ruimte van de kamer in de ruïne wordt gevuld met woorden die zich aaneenrijgen als een spin die zijn web maakt, en de stilte die er anders hangt, wordt steeds meer door de opening van de deur naar buiten gedrukt.

‘Zou je me willen helpen, Zadia?’ vraagt hij nadat ze lang gesproken hebben met elkaar.

... hoor ik het goed – is het werkelijk dat Evaark Al om mijn hulp vraagt...

Voor er meer vragen in haar hoofd opkomen, heeft hij al zijn volgende vraag gesteld.

‘Op Yonn heb ik drie jaar kunnen bouwen, maar hij heeft het laten afweten op de belangrijkste momenten. Daardoor kan ik niet meer op hem aan. Ik weet niet meer wat ik aan hem heb.’

Onderdanig knikt de toverheks bij ieder woord dat Evaark Al tegen haar zegt.

‘Ik wil dat jij afmaakt waar Yonn aan begonnen is. Dus heb ik slechts één vraag aan jou: Wil jij een nieuwe vorm van magie leren?’

Hij weet dat ze hier geen nee op zal zeggen. Dus wacht hij geduldig haar antwoord af, terwijl hij dit al weet, want ze zal hem nooit kunnen weerstaan. Ook nu niet.

Ze geeft geen antwoord uit ontzag, maar knikt welwillend.

En zo troont Evaark Al de toverheks mee naar de ruimte onder de ruïne, waar hij een van zijn schuilplaatsen heeft. Daar in het donkerste van het donkerste onderwijst hij haar in deze bijzondere vorm van magie. Hij is er vergenoegd mee, want nu zij dit gedeelte van hem over kan nemen, kan hij zich richten op andere zaken die nog duisterder zijn.

Ontvoering

Nadat de groep overvallen is door de mannen die onder leiding staan van Birk, komt Sanderijn erachter dat hij een totaal andere kant op is gegaan dan de rest. Hij moest tijdens de overval gelijk denken aan de lessen van Egidius: verspreid je allemaal zo veel mogelijk, want ze kunnen jullie nooit allemaal achternagaan.

Nu het rond hem stiller wordt, stijgt hij van zijn paard af. Hij legt zijn hand in een rustig gebaar rond de nek van Willem en streelt hem meerdere keren om ook het paard tot rust te laten komen. Want als hij op zijn paard blijft rondrijden, hoort hij wellicht bepaalde geluiden niet, die hij op dit moment erg graag zou willen opvangen nu hij alleen is.

... dit eerste heb ik goed gedaan – maar hoe waren de lessen ook alweer...

Lang hoeft hij niet na te denken. Het is er zo ingeslepen als de vele vlakken van een diamant. Zo scherp staan ze in zijn geheugen gegrift.

... sta stil...

... niet bewegen...

... ook niet een beetje, Sanderijn...

... luister...

... wat hoor je...

... kijk niet in de richting waar je wat hoort...

... beweeg als het riet...

... vloeiend...

... maak geen lawaai...

Het was zo moeilijk geweest om dit allemaal toe te passen, maar uiteindelijk was het hem toch gelukt om zwaardmeester Edra tot op vijf passen te naderen. Maar niemand was daar zo goed in geweest als Spichtig Aaltje. Het was net of ze geheel opging in de omgeving, handig gebruikmakend van de schaduwen. Ze was zelf een schaduw. In het schemerdonker lukte het haar meerdere keren om Edra op zijn schouder te tikken zonder dat hij ook maar iets gehoord of gezien had.

Daar baalde Edra iedere keer weer van als ze het voor elkaar had gekregen. Het was net of ze een spelletje deden, maar het was serieus en de meeste keren verloor de zwaardmeester het.

Nu komt het aan op wat hij geleerd heeft.

... stilstaan...
... niet bewegen...
... luisteren...

En zo wordt Sanderijn één met het bos. Hij wordt er onderdeel van en het is net of hij met zijn tenen in de aarde geworteld is, of hij iedere beweging om zich heen voelt.

Zo voelt hij de grond een beetje trillen van een dier, dat even later tussen de bomen door vaag te zien is. Het is een wild zwijn dat verderop gaat wroeten in de aarde waar zijn zoelplaats¹ is, op zoek naar eten. Nu Sanderijn dat herkend heeft, kan hij dat geluid of de vibratie die daarbij hoort loslaten en zich concentreren op de rest van de geluiden die tot hem komen.

Een weldadige rust daalt over hem neer.

Steeds gemakkelijker wordt het nu voor hem om de geluiden om hem heen te kunnen identificeren. Geen ervan heeft te maken met zijn groep, of met de groep die hen overvallen heeft.

Uiterst langzaam komt Sanderijn in beweging. Hij klopt Willem op de hals en kijkt nog een keer om zich heen. Er is niets of niemand in zijn buurt. Hij steekt zijn voet in de stijgbeugel en slaat zijn been over de rug van zijn paard. Daarna geeft hij Willem een zacht trapje in zijn lies. Zijn paard begint nu langzaam te lopen in de richting waar hij vandaan kwam.

De jonge ridder kiest voor die richting, omdat hem dat het meest logisch lijkt dat hij daar zijn medereizigers zal vinden. Toch blijft hij alert. Maar zijn pad wordt door geen enkel paard of berijder gekruist. Zo keert hij terug naar de plek van de overval. Met zijn ogen volgt hij een voor een de verschillende sporen. Hij besluit om er een van te volgen, in de hoop dat dit hem bij zijn groep zal brengen. Het spoor maakt een omtrekkende beweging.

... waarschijnlijk heeft hier iemand net als ik een dwaalspoor willen aanleggen...

Na een kwartier ziet hij dat het spoor terugdraait. Sanderijn is benieuwd waar dit spoor hem naartoe zal leiden: naar de overvallers, of toch niet? Wanneer hij iets denkt op te vangen, hebben de oren van Willem al gereageerd. Die draaien in de richting van het geluid waar de jonge ridder iets hoorde.

Zachtjes trekt Sanderijn de teugels naar zich toe. Willem kent dit teken maar al te goed, hij begint nog langzamer te lopen en bries niet. De man op zijn rug luistert en hoort meerdere mensen met elkaar praten. Dan klinkt het hoge stemgeluid van een vrouw.

---

¹ Een ondiep meertje, waar het wild uit drinkt of een bad neemt.

... dat moet Priantha zijn...

Met de grootst mogelijke voorzichtigheid nadert Sanderijn het groepje, tot hij de rode kleding van ridder John herkent. Toch durft hij het nog niet aan om de teugels te laten vieren, want het zou net zo goed ook iemand anders in rode kleding kunnen zijn. Het lukt hem om de personen die voor hem zijn te tellen.

... ik tel er vijf – met mij erbij is dat zes – wie missen we dan nog...

Even later herkent hij iedereen. Maar hij krijgt de schrik van zijn leven als hij ziet dat zijn broer Maarten er niet bij is en ook dat Joost nog ontbreekt. Hij nadert het groepje voorzichtig, omdat hij hen niet wil opjagen.

‘Sanderijn, ben jij dat?’

Het is de bezorgde stem van Priantha.

‘Ja, ik ben het,’ zegt hij terwijl hij de laatste takken die hem van de groep scheiden met zijn zwaardarm wegduwt. Hij voegt zich bij hen en samen overleggen ze wat ze moeten doen. Dit terwijl Sanderijn met angst in het hart nu enkel de weg waaruit ze gekomen zijn in de gaten houdt.

... zou mijn broer het redden – wat egoïstisch om enkel aan mijn broer te denken, maar even voel ik het zo – tuurlijk wil ik ook dat Joost niets overkomt...

‘Wa-ar is mijn br-roe-oer?’ brengt hij hakkelend uit. ‘En waar is Joost,’ voegt hij er aarzelend aan toe.

Iedereen van de groep hoort de bezorgdheid in de stem van Sanderijn.

Dan horen ze opnieuw een paard in galop aan komen rennen. Het is slechts één persoon. Het is Joost die de open plek in het bos met flinke vaart bereikt. Wanneer hij de rest ziet staan, houdt hij zijn paard in.

‘Ze hebben hem te pakken gekregen!’ gilt hij. ‘Maarten is in hun handen gevallen. Ik heb geprobeerd hem te redden, maar het is niet gelukt. Bijna hadden ze mij ook te pakken gekregen, maar ik wist een manoeuvre te maken en daardoor heb ik het er beter van afgebracht dan Maarten.’

‘Waar heb je hem in de steek gelaten?’ schreeuwt Sanderijn.

Het is dat Misa de teugels van Sanderijns paard Willem in zijn handen heeft, anders had de jonge ridder zijn paard gelijk de sporen gegeven. Hij is in alle staten. Hij wil terugrijden, maar wordt weer tegengehouden.

‘Laat de teugels los!’

Sanderijn is door het dollen heen.

‘Ik wil mijn broer achterna. Hij heeft er alles aan gedaan om mij te redden bij het zwarte spoor. Ik sta bij hem in het krijt, en niet alleen vanwege dát voorval. Ook in de Duistere Piek heeft hij mijn leven gered.’

Dan ineens merkt hij dat Misa de teugels niet meer vastheeft. Hij geeft zijn paard de sporen en als een pijl schiet Sanderijn ervandoor.

‘Sanderijn,’ hoort hij Priantha schreeuwen. ‘Blijf hier!’

Ridder John en Heer Lu stormen achter de jonge ridder aan. Maar die heeft al een flinke voorsprong. Ze hopen dat ze hem nog in kunnen halen voordat hij stomme dingen gaat doen.

Sanderijn gaat helemaal los. Willem luistert naar de bevelen van zijn baasje en gaat steeds sneller. Heer Lu en ridder John zien hierdoor de jonge ridder niet, maar het geluid van de galop van zijn paard wijst hun de weg. Het ritme van de hoeven van Willem wordt minder snel, en niet veel later zien ze Sanderijn.

‘Daar rijdt hij!’ wijst ridder John.

Heer Lu volgt de wijzende vinger en zo ziet hij Sanderijn ook. Tot hun verbazing rijdt hij hun kant op. Wanneer hij de twee ridders ziet, geeft hij zijn paard weer de sporen, maar het is te laat. De ridders zijn te dichtbij en blokkeren de weg.

‘Ga aan de kant,’ schreeuwt Sanderijn nog.

Maar Heer Lu en ridder John weten van geen wijken. Willem ziet dat hij geen kant meer uit kan en mindert vaart. Zo vangen ze Sanderijn op, die door het dolle heen is.

Ze trachten hem tot andere gedachten te brengen. Wat Misa niet lukte, lukt hun nu wel. Verslagen laat hij het hoofd hangen. Hij weet ook dat de achtervolging zijn eigen dood kan betekenen.

... wat is beter – twee dode broers of één – wat mij betreft twee – hoe kan ik verder leven met de gedachte dat ik mijn eigen broer in de steek heb gelaten – hoe moet ik dit aan moeder vertellen – ik kan haar gewoon niet onder ogen komen terwijl ik hem te hulp had kunnen schieten...

Die gedachte doet hem besluiten om zijn paard te keren. De woorden van ridder John en Heer Lu zijn alweer weggezakt. Hij wil zijn paard net aanzetten om terug te rijden als hem opnieuw de weg wordt versperd, ditmaal is het Priantha met haar paard. Zij heeft het tweetal gevolgd.

‘Ga weg, ik moet mijn broer redden! Wil je dan niet dat ik hem red? Ik dacht dat je meer voor hem voelde!’

Voordat Sanderijn er erg in heeft, heeft hij dit gezegd. Dan ziet hij aan haar ogen dat ze hem ietwat bevreesd aankijkt.

‘Ik wil niet dat je in de handen van die schurken valt of dat je de weg kwijtraakt en ons niet meer weet te vinden. In dit bos kennen we heg noch steg,’ zegt Priantha.

‘Jullie spannen allemaal tegen mij samen. Laat me gaan.’

Sanderijn ziet dat iedereen komt aangereden. Hij zet zijn paard nog een keer aan, maar het is Misa die er als laatste een stokje voor steekt. Hij maakt een simpel gebaar met zijn hand, en het paard van de jonge ridder wordt rustig en draait om.

Woest kijkt Sanderijn in de richting van de man met de kap op.

‘Laat me gaan! Anders schreeuw ik zo direct je naam hardop uit en onthul wie je bent.’

‘Je doet maar,’ zegt de man Misa geheel onbewogen.

De daad bij het woord voegend opent de jonge ridder zijn mond, maar er komt geen geluid uit.

Allen zijn verbaasd over datgene wat er in korte tijd is gebeurd. Ze waren zo gebroederlijk op stap gegaan, maar nu lijkt dat volkomen weg. De ogen van Sanderijn spuwen vuur, dat is het enige wat hij kan doen op dit moment. Op onverwachte momenten na het voorval probeert hij zijn paard te laten keren. Het lukt hem niet, hij heeft geen zeggenschap meer over zijn paard, noch over zijn spraak. Hij kan wel praten, maar bepaalde uitspraken kan hij niet doen.

Heer Lu hoopt erop dat ze door de overval geen vertraging hebben opgelopen. Hij had zo gehoopt om tegen de avond het kasteel van keizer Lestucru te bereiken. Hoe hij ook probeert om de vaart erin te houden, het lukt hem niet om de groep aan te sporen. Allen zijn aangeslagen door de plotselinge overval en de ontvoering van Maarten. Hierdoor zullen ze nog een nacht in de openlucht moeten doorbrengen.

Simsala houdt Sanderijn nauwlettend in de gaten. Hij breidt de betovering over de jonge ridder uit, zodat die vannacht geen stomme dingen uit kan halen. Hij weet namelijk bij voorbaat dat de jonge ridder proberen zal om ertussenuit te knijpen als hijzelf geen voorzorgsmaatregelen neemt.

Het is Priantha die de meeste zorg aan Sanderijn besteedt. Ze ziet hem zich van de gehele groep afkeren en zich terugtrekken. Samen praten ze over het voorval. Opnieuw voelt hij de kwaadheid naar boven borrelen, maar een echte uitweg vinden doet het niet, daar zorgt de betovering voor.

‘Waarom heb je me tegengehouden, Priantha?’

‘Omdat ik net zo goed als jij beseft dat de situatie hopeloos was.’

‘Hij heeft zo veel voor mij gedaan. Hij heeft me nog nooit in de steek gelaten. Bij de eerste de beste aanval laat ik hem echter in de steek.’

‘Zo moet je dat niet zien, Sander.’

Het woord Sander wordt Sanderijn te veel.

De opgekropte woede die hij voelt naar de groep, maar vooral naar tovenaars Simsala, vindt zijn uitweg. De lieve woordjes die Priantha hem toefluistert raken op dat moment kant noch wal.

Teleurgesteld staat hij op.

In een vloeiende beweging trekt hij het zwaard dat zijn vader voor hem gesmeed heeft en hakt hij in op enkele bosjes. Daarna gaat hij er een dode boom mee te lijf. Hij hakt en hakt, net zo lang tot die doormidden is. Dan zakt hij vermoeid op de boomstam neer en laat hij zijn tranen de vrije loop.

Tuimelaars

Ridder Pimpernel voelt zich veilig aan boord van de onderzeebel *Nebalennia*. Er is door de verschillende patrijspoorten van alles te zien, en zo zakt het avontuur met de spiegel verder weg in zijn gedachten.

Onbewust heeft hij een dwaalspoor aangelegd voor Yonn, want die kan hem nu niet meer vinden. Diens kennis is beperkt, en hij kan geen contact met de paarse ridder maken omdat hij geen begaafdheid heeft als het gaat om watertovenarij.

Ongehinderd vaart de *Nebalennia* voort door de Woeste Oceaan, op weg naar de kust van Itoha. Intussen heeft Pimpernel instructies gekregen van DrebBel over het besturen van de onderzeebel. Hij weet nu waar de meeste knoppen voor dienen en wat hij moet doen om frisse lucht binnen te halen. Verschillende keren zijn ze reeds aan de oppervlakte van het zeewater geweest. Meestal doen ze dat aan het begin en aan het eind van iedere dag. De bovenkant steekt dan een klein eindje boven het water uit. Via de snorkelbuizen wordt er frisse lucht in de onderzeebel gepompt en de oude, verschaalde lucht eruit.

Twee dagen geleden, tijdens het verversen van de lucht, kwamen ze in een school tuimelaars terecht. Voor Pimpernel was dit de eerste keer dat hij ze levend te zien kreeg. Deze dieren waren door het dolle heen bij het zien van het vreemde vaartuig. Met allerlei capriolen doken ze onder en over de *Nebalennia*.

Vanwege het unieke schouwspel had DrebBel ervoor gekozen om een tijdje met de dieren richting het noordoosten samen op te gaan, mede omdat de oceaan op dat moment rustig was. Wanneer de tuimelaars echter besluiten om een andere richting op te gaan, laat hij de onderzeebel weer duiken en varen ze flink door. Dit in tegenstelling tot de nacht. Dan varen ze in een trager tempo, omdat ze de kans niet willen lopen om ergens tegenop te varen.

Als Pimpernel op de vierde ochtend ontwaakt, ontwaart hij langs een van de transparante gedeelten een eigenaardig soort beest. Hij kan het niet thuisbrengen. Het is niet zo heel erg groot en heeft overal bladeren zitten, zo lijkt het. Het gaat schokkend vooruit terwijl de bladeren om hem heen onafhankelijk van elkaar lijken te bewegen door de stroming van het water.

Wanneer hij ziet dat ook DrebBel wakker is, vraagt hij aan hem

wat voor dier het is.

‘Dat, Pimpernel, is een zeepaardje. Maar wel een heel apart soort. Dat wat je ziet is een bladzeepaardje.’

‘Zeepaardje? Bladzeepaardje? Ik wist niet dat ze paarden hadden in de oceaan.’

‘Ken je geen zeepaardjes, Pim?’

‘Nee, ik heb ze nog nooit gezien.’

‘Toch komen ze ook veel voor langs onze kusten, maar niet in deze vorm. De komende uren zul je nog veel meer van dit soort wonderen mogen aanschouwen. We varen nu langs meerdere atollen. Dat zijn kringvormige koraaleilanden, die ontstaan zijn na een uitbarsting van een vulkaan. Meestal bevindt zich in het midden een meer. Maar we stoppen niet om ze te bekijken. Kijk naar buiten en geniet de komende uren van wat er voorbij zal zwemmen.’

Pimpernel kijkt inderdaad zijn ogen uit. Hij ziet verschillende vormen van koraal. Enkele zijn bol van vorm en hebben allerlei vreemde vormen. Ze doen hem aan hersenen denken. Dan ziet hij weer omhoog reikende zuilen die uit talloze mondjes lijken te bestaan. Tussen geweevormige koralen zwemmen vissen in allerlei soorten en groottes. De meeste zijn felgekleurd. Eentje is er oranje met witte strepen. Of is het andersom? Een witte vis met oranje strepen?

‘Let op, Pim, links zwemt er een koraalleeuw,’ roept DrebBel opeens.

Pimpernel gaat snel van de rechterkant van de onderzeebel naar links. Hij ziet een wonderbaarlijke vis met uitpuilende ogen. De kleur is wit met bruin gestreept. Het streeppatroon loopt ook verder over de vinnen. De waaiervormige borst- en rugvinnen bewegen sierlijk langs het lichaam. Het lijkt wel een balletdanser. Elegant zwemt het dier voorbij.

Zoveel moois zwemt er op een bepaald moment langs dat de paarse ridder niet meer weet waar hij kijken moet. Talrijke zeeanemonen wuiven met de stroming van het water heen en weer. Hiertussen verbergen zich kleine zwart-witte loodsmannetjes.

Plotseling schiet er een grote, witte vis met zwarte stippen tevoorschijn uit het koraal, recht op hem af. Pimpernel schrikt hier zo van dat hij bijna achterover tuimelt. Het is net of de vis zo door het transparante gedeelte op hem afschiet. Net voordat de vis de *Nebalennia* raakt, slaat hij met zijn staartvin en gaat een andere kant op.

‘Dat was schrikken,’ zegt DrebBel.

Van een afstandje heeft hij alles waargenomen. Hij zag de ridder wegduiken op het moment dat de luipaardvis op hem afschoot.

‘Dat was het zeker, maar het weegt niet op tegen de taferelen die ik te zien krijg. Daar wil ik nog wel meerdere keren voor wegduiken. Ken jij al deze zeedieren?’

‘Nee. Veel zijn er ook voor mij nieuw, dus ik geniet er net zoveel van als jij.’

Wanneer de lucht in de *Nebalennia* weer ververst moet worden, stuurt Pimpernel deze keer de onderzeebel zelf naar boven. Daar aangekomen, zien ze dat het heel slecht weer is. Donkergrijze wolken drijven over. Het regent hard. Af en toe wordt de lucht opgelicht door een korte flits, die spoedig gevolgd wordt door een zware donderklap. Het zeewater klotst flink tegen de bellen waar het onderwatertuig van gemaakt is. Pimpernel is nu al een paar dagen aan boord en is het schommelen in de tussentijd gewoon geworden. Hij heeft zeebenen gekregen, tenminste, zo noemt DrebBel het. Hij loopt nu zonder te wankelen. Zo vlug als het kan, halen ze schone, verse lucht binnen en duiken dan weer naar de diepte.

Pimpernel heeft veel handigheid gekregen in het besturen van de onderzeebel. DrebBel laat de besturing geheel aan hem over en besluit even te gaan liggen. Spoedig is hij naar dromenland vertrokken en slaapt hij als een os. De laatste dagen heeft hij zich niet durven over te geven aan slaap, bang dat er iets met zijn watertuig zou gebeuren. Nu vertrouwt hij geheel op de stuurmanskunsten van zijn medereiziger en durft hij zich te laten gaan. Pimpernel hoort enkel maar diens gesnurk terwijl hij voor zich uit kijkt.

Vanwege de storm boven het zeewater wordt het zicht hier beneden in het water troebeler. Eerst konden ze meer dan honderdvijftig meter vooruitkijken, maar dat wordt door het onstuimige weer steeds minder. Wanneer het zicht minder is dan tien meter, besluit Pimpernel ondanks zijn bezwaard gevoel om toch maar de man uit Awan te roepen. Twee mensen zien tenslotte meer dan één. Voordat hij echter kan roepen, gaat er een schok door de *Nebalennia*. Verschrikt kijkt de ridder door alle doorzichtige ramen.

... waarschijnlijk zijn we toch ergens tegenop gevaren – hopelijk is het onderwatertuig niet lekgeslagen...

Nu hij zeemansbenen heeft, valt hij niet door de schok. Snel grijpt hij zich ergens aan vast. Hij probeert naar buiten te kijken, maar daar waar het de kleur blauw moet hebben, ziet hij door het transparante gedeelte dat dit geheel zwart gekleurd is. Wanneer hij opzij kijkt, ziet hij iets donkers bewegen voor een van de transparante gedeelten.

Pimpernel slaakt een kreet.

Hierdoor schrikt DrebBel en hij valt uit zijn hangmat. Hij is meteen klaarwakker en kijkt om zich heen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij.

Ook hij kijkt naar de transparante ramen. Ook hij ziet de soepele beweging erachter. Naar voren kijkend ziet hij niets, enkel een donker verduisterd raam.

‘Alle potvissen bij elkaar. Wat is dat? Wat is er gebeurd, Pim?’ vraagt DrebBel onzeker aan zijn onderwatermaatje.

‘Ik wilde je net roepen, omdat het zicht zo slecht werd. De zee werd steeds troebeler. Voordat ik je kon roepen, botsten we ergens tegenaan. Vanaf die tijd zit dat zwarte ding daar voor ons tegen het glas geplakt. Ik schrok en gaf een schreeuw.’

‘Dat hoorde ik. Daardoor tuimelde ik halsoverkop uit mijn hangmat.’

Pimpernel gaat hier niet op in. Hij vraagt: ‘Weet jij wat het is?’

‘Als het is wat ik denk dat het is, dan staan we oog in oog met een van de grootste zeemonsters van Terra.’

‘Een zeedraak?’

‘Dat zou pas echt erg zijn. Nee, van zeedraken is nog steeds niet bewezen of ze werkelijk bestaan. Deze echter is zo levend als het maar zijn kan.’

‘Over welk zeemonster heb je het dan?’ De stem van ridder Pimpernel slaat een keer over.

‘Ik heb er enkel en alleen maar over gehoord. De verhalen over de “octoman” lopen nogal uiteen.’

‘Een octoman? Zeg dat het niet waar is,’ brengt de paarse ridder benauwd uit.

‘Dat zou ik wel willen, Pim. Maar ik kan moeilijk ontkennen dat er iets tegen onze onderzeebel vastgeplakt zit. In ieder geval moet het een grote octopus zijn, te oordelen aan zijn vangarmen. Het zou ook nog een kraak² kunnen zijn.’

‘Zijn die niet veel...’

Voordat Pimpernel zijn zin af kan maken, worden de twee

---

² Een achtarmige reuzeninktvis.

mannen heen en weer gegooid. Ze vinden maar moeilijk houvast, want zodra ze dat gevonden hebben, keren de armen van het grote zeebeest het watertuigje geheel ondersteboven. Zo gaat dat enkele malen achterelkaar. Heen en weer geschud vallen ze om en worden ze rondgeslingerd. Ook datgene wat niet vastzit, tuimelt met hen mee.

DrebBel tracht naar het bedieningspaneel te kruipen. Hij wil proberen uit de macht van dit grote zeebeest te geraken. Als hij er bijna is, geeft het beest weer een draai aan het watertuigje en ligt de man uit Awan weer een eind verder van het bedieningspaneel af. Hij probeert het nog een keer en dit keer lukt het hem. Hij pakt de hendel stevig vast en haalt hem over. Ze horen hoe de onderzeebel begint te trillen. Het mechanisme werkt nog. Met een hoog tempo wordt er water in- en uitgepompt. Het watertuig maakt weer wat vaart, de andere kant uit.

De twee binnen in de *Nebalennia* krijgen weer hoop.